

Achmed, een oorlogskind

Achmed uit Syrië is tien jaar. Met zijn moeder, broer en zusje is hij gevlucht naar een dorp in Libanon. Op het schoolplein waar hij les krijgt van zusters vertelt hij zijn verhaal: “Ik zag hoe het been van mijn buurman werd afgerukt door een vliegtuigbom. De volgende dag vluchtten we. Eerst in Syrië zelf, maar steeds waren er vliegtuigen. Toen zijn we naar Libanon gevlucht. Behalve mijn vader. Die is nog in Homs om het land te bewerken.”

Achmed laat ons graag zijn huis zien, een tent op een kale vlakte twee kilometer lopen van de school. Daar vertelt zijn moeder verder: “De kinderen praten nog steeds over het bombardement. Achmed plaste ervan in zijn broek en kreeg geen hap meer door zijn keel”. Ze is blij dat Achmed en zijn broer naar school kunnen. “Ze doen het erg goed. Achmed was in Homs eerste van zijn klas.”

Kerk in Nood maakte een filmpje over Achmed. Deze organisatie helpt in Deir el Ahmar 340 kinderen zoals Achmed. Dit is een Christelijk dorpje in Libanon, niet ver van de grens.

Met uw hulp kunnen de zusters er nog meer kinderen onderwijs en middageten geven in de lokale school.

Kijk op www.kerkinnood.nl

Wat Achmed niet vertelt

Het is al een jaar dat hij met zijn moeder, zusje en broer in een tent in het vluchtelingenkamp woont. Hij mist zijn vader en zijn opa en oma. Wat zou hij graag weer gewoon thuis wonen! Maar zijn moeder weet niet wanneer ze terug kunnen naar Homs. Hun huis is kapot gegaan door de oorlog en het is nog steeds veel te gevaarlijk in zijn land.

Achmed is dankbaar voor de hulp van mensen zoals zuster Rita. Daarom praat hij liever niet over wat hem verdrietig maakt. Liever doet hij zijn best op het schooltje.

Hij hoopt dat er ooit weer een normaal leven zal komen. Wanneer?

Eerst zal er vrede moeten komen.